

De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, DERTIENDE kamer, recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 24 OKTOBER 2005 het hiernavolgend vonnis gewezen :

NOTITIENUMMER

GRIFFIENUMMER

66.61.100392/00/26

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, gepensioneerde, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2. _____, aannemer, geboren te _____ op _____, wonende te _____

3. _____, industrieel ingenieur, geboren te _____ op _____, wonende te _____

4. _____, industrieel ingenieur, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Beklaagd van : te

de eerste, de tweede, de derde en de vierde :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

-bij inbreuk op artikel 44 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 64, eerste, tweede en vijfde lid en 65 van de wet van 22 maart 1962 betrekende op de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

-en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendoms of hooftstukken, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels I en II of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en deze toestand in stand gehouden te hebben.

-*feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2. 99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1.4° en het voorlaatste lid.*

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 1 januari 1996 tot en met 31 december 1996 (stuk 17 en 22)

het ophogen van de percelen naar aanleiding van rio-
leringswerken in het overstromingsgebied van de

B. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 januari 1996 tot en met 31 december 1996, tot en met de dag der dagvaarding

de in sub A omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

met onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden, meer bepaald wateroverlast (stuk 7 en 83) en wat tevens een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch landschappelijk waardevol gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikelen 11.4.1. en 15.4.6.1. van het Koninklijk besluit van 30 mei 1978.

Met de omstandigheid voor de te belastelaggingen A en B dat de tweede en de derde en vierde personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*bilan pour l'année 1996* april 2000).

Met de omstandigheid voor de tweede en de derde en vierde dat de te belastelaggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting d.d. 15 november 2004 en die werd betekend:

- aan de eerste beklaagde op 8 oktober 2004 door afgifte van een afschrift aan de politie van zijn woonplaats;

- aan de tweede beklaagde op 26 oktober 2004 in persoon;

- aan de derde beklaagde op 12 oktober 2004 door afgifte van een afschrift aan de politie van zijn woonplaats;

-de ontvangstbewijzen waaruit blijkt dat de beklaagden het voor hen bestemde exemplaar van de dagvaarding in ontvangst namen, nl. voor de eerste beklaagde op 12 oktober 2004 en voor de derde beklaagde op 13 oktober 2004;

-de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheek-kantoor te op 12 oktober 2004 onder het nummer zodat voldaan is aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

-de beslissing van deze rechtbank d.d. 15 november 2004 waarbij de zaak op vraag van de eerste verdediging werd uitgesteld naar de terechtzitting van 31 januari 2005, tevens om aanvullend onderzoek mogelijk te maken;

-de beslissing van deze rechtbank d.d. 31 januari 2005 waarbij de zaak hernomen werd en de zaak in voortzetting werd gesteld naar de terechtzitting d.d. 2 mei 2005 met het oog op verhoor van

-de dagvaarding die op 15 april 2005 werd betekend aan de vierde beklaagde door afgifte van een afschrift aan de politie van zijn woonplaats waarmee de zaak lastens hem aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting d.d. 2 mei 2005;

-de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheek-kantoor te op 19 april 2005 onder het nummer zodat voldaan is aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

-de beslissing van deze rechtbank d.d. 2 mei 2005 waarbij de zaak op vraag van de verdediging voor behandeling werd gesteld op de terechtzitting d.d. 27 juni 2005;

-de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 27 juni 2005:

- het openbaar ministerie in de persoon van
substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en

in zijn eis;

- de beklaagden in hun middelen van verdediging:

*door de **eerste beklagde** zelf en
zijn raadsman mr. advocaat te
*voor de **tweede beklagde** door zijn
raadslieden mr. en mr. beiden advocaat te
lie hem ter terechtzitting vertegenwoordigen;
*voor de **derde beklagde** door zijn raadsman
mr. advocaat te die hem ter terechtzitting
vertegenwoordigde;
*door de **vierde beklagde** zelf en
zijn raadsliden mr. en mr.
beiden advocaat te

1. Feitelijke elementen zoals deze uit het strafdossier blijken

1.1

Op 3 april 2000 werd door bij de toenmalige rijkswacht te klacht neergelegd lastens de eigenaars van de opgehoogde percelen grond langs de en dit naar aanleiding van de overstromingen in de omgeving van de waarbij de klager ervan overtuigd was dat er geen bouwvergunning werd verleend voor die ophogingen (stuk 2, strafdossier).

1.2

Uit de opzoekingen door de verbalisanten bij de diensten van het kadaster bleek het stuk braakliggend grond tegenover de vermelde huisnummers vermeld te staan als landschappelijk waardevol agrarisch gebied (stuk 3, strafdossier). Het betreft het gewestplan goedgekeurd bij koninklijk besluit d.d. 30 mei 1978.

1.3

Bij afstapping ter plaatse (stuk 4, strafdossier) noteerde de toenmalige rijkswacht: *"Er is duidelijk vast te stellen dat zowel de percelen rechts, links en achter het betreffende stuk grond, merkkelijk lager liggen. Het gehele stuk grond is zelden ten minste één meter opgehoogd."*

In de inlichtingen werd vermeld dat de problematiek van de opgehoogde percelen grond langs gekend is bij het

1.4

Volgens de klager (stuk 5, straf dossier) werden de braakliggende gronden een drie tot viertal jaren eerder opgehoogd, hij veronderstelde in opdracht van Aquafin. Uit een gevoegd verslag van een vergadering van het gemeentebestuur met een vertegenwoordigers van de buurt (stuk 10, straf dossier) blijkt dat de buurt aandrong op herstel in de oorspronkelijke staat van de bevuste percelen en dat de gemeente zou laten onderzoeken welke bouwvergunning Aquafin voor deze werken verkreeg en er overleg zou zijn met Aquafin met de bedoeling de gronden in hun oorspronkelijke staat te herstellen "zonder het tot een gerechtelijke procedure te laten komen".

1.5

De eerste beklagde verklaarde eigenaar te zijn van de percelen en Verder verklaarde hij dat:

- Aquafin in 1996 werken uitvoerde aan en dat deze werken in opdracht van Aquafin werden uitgevoerd door de

- toen de werken op hun einde liepen hij vaststelde dat zijn percelen door de aannemer gebruikt werden als stockageplaats voor aarde, grind, zand, steenslag enz., zonder zijn toelating;

- hij met de aannemer een overeenkomst sloot waarbij na het beëindigen van de werken zijn percelen zaaiklaar zouden worden gelegd en dat hiervoor 30 cm grond afkomstig van de collectorwerken zou worden aangebracht;

- hij logischerwijze hiervoor een vergunning diende aan te vragen, doch het onmogelijk was nog een vergunning te verkrijgen vooraleer met het materiaal de werf had verlaten.

1.6

is eigenaar van het perceel palend aan het perceel van de eerste beklagde. Hij verklaarde dat er aan de toestand van zijn perceel sedert twintig jaren niets gewijzigd was, maar dat er door Aquafin wel grond op de naastgelegen percelen was gevoerd, tot aan de grensscheiding met zijn perceel. Hij stelde: "Aan de toestand van mijn perceel is niets gewijzigd. Mijn perceel ligt inderdaad hoger dan de weide rechts ervan, doch dit is reeds sinds meer dan twintig jaar". Hij stelde nog dat de wateroverlast een jaarlijks weerkerend probleem was, dat het dat jaar wel uitzonderlijk was, doch dat volgens hem door de werken van Aquafin nog meer water naar het laagste punt naar voren afgevoerd.

1.7

Een fotodossier werd samengesteld (stuk 32, straf dossier).

1.8

De tweede beklaagde werd verhoord op 7 augustus 2000 (stuk 38, straf-dossier) en verklaarde onder meer dat:

- hij gedelegeerd bestuurder van Algemene onderne-
mingen was;
- de werken werden uitgevoerd in opdracht van Aquafin;
- volgens inlichtingen uit hun dossier de percelen al opgehoogd
waren voor de firma aan de werken begon;
- met de eerste beklaagde een overeenkomst werd gesloten voor de
tijdelijke ingebruikname van het perceel en voor afwerking van het
perceel met ongeveer 30 cm grond.

1.9

Het standpunt namens Aquafin was dat enkel instond voor
de verwijdering van de overtollige gronden en dat inmiddels door de tech-
nische dienst van de gemeente gemeld was dat de percelen in hun oor-
spronkelijke toestand werden hersteld (stuk 58, strafdossier), wat door de
politie te in een proces-verbaal d.d. 18 decmeber 2000 (stuk
61, strafdossier) werd tegengesproken gezien de percelen nog steeds lagen
zoals bij de vaststellingen op 3 april 2000.

1.10

Bij brief d.d. 25 augustus 2003 (stuk 81, strafdossier) werd door het col-
lege van burgemeester en schepenen (CBS) van
een herstellvordering aan de procureur des Konings overgemaakt. Deze
strekt tot herstel in de oorspronkelijke toestand, namelijk het afgraven van
de aangevoerde en opgehoogde grond. Er werd door het CBS geen
dwangsom gevorderd.

Bij brief d.d. 14 oktober 2003 (stuk 86 e.v., strafdossier) sloot de geweste-
lijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) zich bij de herstellvordering van
het CBS aan, doch vorderde uitdrukkelijk een dwangsom van 125,00 euro
per dag vertaging in geval van niet-uitvoering van het voorts binnen de
gestelde termijn.

1.11

De derde beklaagde werd verhoord op 22 december 2003 (stuk 99, straf-
dossier) en verklaarde dat:

- hij werfleider was bij en hij volledig in opdracht
van deze firma handelde;
- er inderdaad op een aantal percelen in het kader van de graafwerk-
zaamheden grond werd opgevoerd, doch hij zich niet meer kon her-
inneren op welke percelen;
- de ophogingwerken werden uitgevoerd met medeweten van de

eigenaars en er afspraken waren gemaakt tussen deze eigenaars en

1.12

Uit het onderzoek dat na dagvaarding en naar aanleiding van de terechtzitting d.d. 15 november 2004 werd uitgevoerd bleek dat de argumenten van de tweede beklaagde onder meer waren dat 1. er geen rekening werd gehouden met de grond die reeds aangevuld werd alvorens

zelf grond aanvulde en 2. een groot deel van de grond reeds werd afgevoerd door doch dat de tweede beklaagde zich gezien de grote afstand en zijn drukke beroepsbezigheden zich niet ter plaatse kon begeven. In antwoord op het kantschrift d.d. 18 november 2004 lieten de verbalisanten weten: *"Zonder bijstand en/of aanduiding van is het voor ons onmogelijk om uit te maken welke percelen nu precies worden bedoeld waarvan de raadsman van beweert dat zij niet stroken met de werkelijkheid en dat zij niet juist zouden zijn opgenomen in de dagvaarding (...)".*

1.13

De vierde beklaagde werd voor het eerst verhoord op 8 maart 2005 (stuk 57, kافت onderzoek na dagvaarding, strafdossier) en verklaarde onder meer dat:

- hij *projectleider* was van de werf en dat de *werfleider* de werkelijke baas is op de werf;
- er een overeenkomst was met de eerste beklaagde voor stockage op zijn perceel in ruil voor een financiële vergoeding en het afdekken van het terrein met een 30 centimeter grond;
- het terrein na afloop van de werken opgehoogd werd met maximaal 30 centimeter;
- het terrein voor de start van de werkzaamheden reeds beduidend hoger lag, waarbij hij verwees naar het plan van Aquafin, waar er sprake was van een reeds opgehoogd terrein;
- er op een bepaald ogenblik op de firma melding kwam van een klacht op viarna er een vergadering plaatsvond op het gemeentehuis waar een voorstel werd aangenomen om de grond te laten afvoeren voor dijkwerkzaamheden in de gemeente;
- hiertoe een overeenkomst sloot met om de opgehoogde grond af te voeren;
- de werken werden door afgevoerd, waarbij naderhand echter bleek dat dit onvoldoende geschiedde;
- hij benadrukte dat het terrein met maximum 30 centimeter grond werd verhoogd en moeilijk te achterhalen is hoeveel grond afvoerde.

De vierde beklaagde werd naderhand rechtstreeks gedagvaard door de procureur des Konings voor de terechtzitting d.d. 2

mei 2005.

2. Verjaring van de strafvordering

2.1

Door de verdediging van de vierde beklaagde werd in termen van pleidooien en in een schriftelijke conclusie die op de terechtzitting d.d. 27 juni 2005 werd neergelegd gesteld dat de strafvordering vervallen zou zijn door verjaring.

2.2

Dit standpunt van de verdediging kan door de rechtbank niet worden bijgetreden.

2.2.1

Bij arrest nr _____ van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaantvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”.*

2.2.2

De bewuste percelen zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, wat een agrarisch gebied met bijzonder waarde is, overeenkomstig artikel 146, vierde lid DORO, zoals door het hof van cassatie reeds bij herhaling bevestigd werd (Cass. 13 september 2005, www.cass.be; Cass. 22 februari 2005, www.cass.be), wat ook reeds een antwoord inhoudt op het verweer ten gronde van de tweede beklaagde als zou de instandhouding niet meer “*strafbaar*” zijn – het decreet zegt trouwens niet “*niet meer strafbaar*” – doch wel dat de *strafsanctie niet meer geldt* voor instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Aldus geldt voor het instandhouden van de eventuele inbreuken op de bewuste percelen de strafsanctie nog steeds.

Er is duidelijk sprake van eenheid van opzet (artikel 65, eerste lid van het

Strafwetboek) tussen de feiten voorwerp van de tenlastelegging A en de tenlastelegging B. De feiten voorwerpen van de tenlastelegging B lopen tot 1 oktober 2004, zodat de verjaring van de strafvordering geenszins aan de orde is.

3. Gegrondheid van de strafvordering

3.1

De beklaagden betwisten het hen ten laste gelegde.

Hun verdediging bevestigde in termen van pleidooien en in schriftelijke conclusies dat het ten laste gelegde betwist werd. Er werd onder meer gesteld dat er geen sprake was van een aanmerkelijke reliëfwijziging en dat dit alleszins niet bewezen werd.

3.2

Artikel 99 § 1, eerste lid, 4° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna afgekort als DORO) vereist een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning voor het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem.

3.3

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek en de behandeling ter terechtzitting blijkt dat de verbalisanten het al dan niet aanmerkelijk karakter van een reliëfwijziging en de vergunningsplicht relateren aan de hoogte van de niveauwijziging en toepassing maken van de 50 cm-regel.

Het 50 cm-criterium is ontleend aan het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 18 december 1981 tot wijziging voor het Vlaams Gewest van het koninklijk besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 23 april 1973, waarin werd geschreven dat een wijziging van het bodemreliëf als aanmerkelijk moet worden beschouwd wanneer zij meer dan 0,50 meter bedraagt (*Belgisch Staatsblad*, 5 februari 1982). Deze louter mathematische benadering, die thans blijkens de gegevens van dit dossier nog wordt gevolgd door sommige gemeentelijke administraties, kon aanvankelijk genade vinden in de rechtspraak (vgl. Cass. 8 oktober 1985, *R.W.* 1985-86, 4791; Cass. 3 oktober 1988, *Arr. Cass.* Brussel 6 november 1985, *R.W.* 1986-87, 322, noot A. VANDEPLAS; Antwerpen 4 november 1987, *R.W.* 1988-89, 541, noot D. MERCKX; Antwerpen 13 maart 1993, *Limb. Rechtsl.* 1993, 100, noot W. MERTENS; Gent 1 oktober 1992, *T.M.R.* 1994, 113, noot R. VEKEMAN), doch de rechtsleer (D. D'HOOGHE, "De aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem en de bevoegdheid van de voorzitter op grond van artikel 68 van de Stedenbouwwet" (noot onder Brussel 6 november 1998), *R.W.*,

1998-89, 1331 ; H. SEBREGHTS, "Handhaving, zonevreemdheid en enkele capita selecta uit het stedenbouwwet anno 1998", in *Jaarboek Milieurecht 1998*, K. DEKETELAERE en M. DEKETELAERE (eds), Brugge, Die Keure, 1999, 142 ; R. VEKEMAN, "Wijziging van het reliëf van de bodem in een natuurgebied. Het stedenbouwkundig aspect van de zaak", (noot onder Gent 1 oktober 1992), *T.M.R.* 1994, 114) daarin gevolgd door zekere rechtspraak (vgl. o.m. Antwerpen 12 april 1999, *R.W.*, 1999-2000, 332, noot M. ROOSEMONT) verwierp het cijfermatig criterium als uniek criterium : er kon niet zomaar gesteld worden dat elke wijziging van de bodem van meer dan 50 cm aanmerkelijk was en elke wijziging van minder dan 50 cm dit niet was (vgl. S. BOULLART, "De vergunningplichtige verrichtingen in de gecoördineerde Stedenbouwwet en in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening", *T.R.O.S.*, 2000, p. 241, nr. 45 ; G. DEBERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, p. 27, voetnoot (114)). Of een reliëfwijziging aanmerkelijk is of niet en dus vergunningsplichtig of niet moet (mede) worden beoordeeld in het licht van de aard en de functie van het terrein (vgl. o.m. R.v.St., Walgraef, nr. 34.601, 5 april 1990) en niet louter in functie van de hoegroetheid van de reliëfwijziging hoewel dit een belangrijke aanwijzing kan zijn. Met aard of functie worden zowel de bestemming, het feitelijk gebruik als het uitzicht van het terrein bedoeld (vgl. Antwerpen 12 april 1999, *R.W.*, 1999-2000, 332, noot M. ROOSEMONT : "overwegende dat te dezen, gelet op de oppervlakte waarover de reliëfwijziging heeft plaatsgehad (10 m op 18 m (180 m) in een natuurgebied), er sprake is van een aanzienlijke reliëfwijziging ; dat deze immers in verhouding tot het geheel van de omgeving, waarin ze wordt doorgevoerd, belangrijk is, zelfs al gaat het om een uitgraving van minder dan 50 cm ; dat overigens de aanmerkelijke reliëfwijziging blijkt uit de afboording van de hele vijver met danplanken" ; Gent, 20 november 1998, *T.M.R.*, 1999, 313 ; Gent 20 februari 1997, *T.M.R.* 1998, 177 : "Gelet precies op deze hoeveelheid, de eerder beperkte oppervlakte waarop zij werd uitgespreid en de aard van het gebied waarin dit geschiedde, nl. een voor de streek zeer karakteristieke restant van een kreekarm gelegen in een natuurreservaat, gaat het om een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem" ; Gent 20 november 1998, *T.M.R.* 1999, 313 : "Gelet op de omvang van deze werken en hun verhouding tot de totale oppervlakte van het terrein, mede inachtgenomen de ligging van het goed in een landelijke omgeving, gaat het hier om een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem, waarbij "aanmerkelijk" in de gebruikelijke zin van het woord, dit is "aanzienlijk, belangrijk, groot" dient te worden begrepen" ; Corr. Leuven 4 maart 1996, *T.M.R.* 1998, 29 : "Het aanmerkelijk karakter dient immers niet enkel mathematisch beoordeeld maar ook rekening houdend met de impact van de uitgevoerde werken op de bestemming van het gebied" ; Corr. Gent 5 oktober 1993, *T.M.R.* 1999, 320 : "Aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem als criterium voor de vergunningsplicht voor graaf- en ophogingswerken houdt verband met, en dient beoordeeld te worden in het licht van het al of niet wijzigen van de aard en de bestemming van het terrein, ongeacht hun belangrijkheid en omvang" ; zie ook Corr. Brugge 28 februari 1994,

T.M.R. 1994, 343 ; Corr. Brugge 19 maart 1994, *Res. Jur. Imm.* 1984, 264).

Volgens artikel 99, § 1, vijfde lid DORO wordt als aanmerkelijke reliëfwijziging onder meer beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of functie van het terrein wijzigt. Die omschrijving is gelet op het gebruik van de woorden "onder meer" niet bedoeld als exhaustieve definitie, doch zij geeft wel de belangrijkste elementen aan waarmee moet rekening worden gehouden (vgl. R. VEKEMAN, *Ruimtelijke ordening en stedenbouw. Planologie, verordeningen en vergunningen*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1999, nr. 315, p. 319). De decreetgever heeft dus in de lijn van de gevestigde rechtsleer en rechtspraak niet geopteerd voor een louter kwantitatieve benadering, maar wel voor de *invloed van de wijziging op het terrein* (vgl. M. ROOSEMONT, "De aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem en de bouwvergunningsplicht" (noot onder Antwerpen 12 april 1999, *R.W.*, 1999-2000, 333) of met andere woorden voor een kwalitatief criterium (vgl. S. BOULLART, *o.c.*, p. 243, nr. 52). Naar gelang de aard en de functie wordt rekening gehouden met de hoogte respectievelijk de diepte van de wijziging, het grondverzet, de oppervlakte of de lengte van de wijziging, ... (*Parl. St.*, VI. Parl. 1998-99, nr. 1332-8, 89), waaruit blijkt dat de beoordeling van het kwalitatief criterium mede vanuit een mathematisch oogpunt zal worden benaderd. Het komt er eigenlijk op neer dat in de praktijk zowel de mathematische als de niet mathematische benadering zullen moeten worden gecombineerd : de impact op het de aard en de functie van het terrein worden immers mede bepaald door de hoegrootheid van de niveauwijziging.

3.4

Uit opsporingsonderzoek blijkt duidelijk dat:

- er zeker en vast een zekere ophoging van het perceel van de eerste beklagde geschiedde naar aanleiding van de werken die in opdracht van Aquafin werden uitgevoerd;
- het bewuste perceel reeds voorheen blijkbaar hoger lag dan omliggende percelen (cf. hiervoor verklaring punt 1.6); het niet mogelijk is om aan te geven wat het exacte verschil is tussen het niveau van het perceel voor de reliëfwijziging en het actueel niveau;
- het niet duidelijk is of er in opdracht van door effectief grond werd weggehaald en in bevestigend geval, welke hoeveelheid;

3.5

Op basis van de voormelde elementen dient de rechtbank vast te stellen dat :

- de bewering van de beklagden dat het niveauverschil als gevolg

van de krachtens de overeenkomst tussen de eerste beklagde en
aangevoerde grond maximaal 30 cm bedraagt niet als
volstrekt ongeloofwaardig kan worden verworpen en dat geen
bewijs voorligt dat een groter niveauverschil werd gerealiseerd; de
de visu vaststellingen van de verbalisanten kunnen weliswaar niet
zomaar als niet correct worden opzij geschoven – zoals door de ver-
dediging van bepaalde beklagden wordt voorgehouden – doch deze
vaststellingen geven enkel het verschil aan tussen het bewuste per-
ceel en de omliggende percelen en geven niet aan hoeveel concreet
naar aanleiding van de werken werd opgehoogd, wat zij ook niet
konden vaststellen bij gebreke aan vergelijkingspunten;
- de aanvulling met grond, die al dan niet werd gevolgd door het
weghalen van grond door weliswaar “een aan-
vulling, ophoging, uitgraving of uitdieping” is in de zin van artikel
99 § 1, vijfde lid DORO maar dat die aanvulling niet van aard is dat
zij de aard of de functie van het terrein wijzigt: uit de verklaringen
van de betrokken eigenaars, o.a. voormeld en de
beklaagden (o.a. de vierde beklagde ter
terechtzing d.d. 27 juni 2005: “ (...) *het was een braakliggend ter-
rein, niet nader gespecificeerd. Het was onkruid.*”), blijkt dat de
bewuste percelen gedurende de voorafgaande jaren – in een lange
periode - braak lagen; uit het fotodossier blijkt dat het nog steeds
braakliggende terreinen, met een diverse begroeiing zijn.

3.5

Gelet op deze gegevens, blijkt uit de dossiergegevens onvoldoende dat er
sprake is van een aanmerkelijke reliëfwijziging zoals geviseerd door
DORO, zodat de beklagden dienen te worden vrijgesproken voor de feit-
ten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

3.6

Aangezien de beklagden worden vrijgesproken heeft de rechtbank niet te
beslissen over de herstellvordering.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11,
12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190,
190ter, 191 en 194 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van
de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen
betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omre-
keningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetge-

ving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

SPREEKT de beklaarden
vrij zonder kosten voor de
feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

ZEGT dat de rechtbank dienvolgens niet te oordelen heeft over de herstellvordering geformuleerd door het college van burgemeester en schepenen van
en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

BEGROOT de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie op 426,39 EUR en laat die kosten ten laste van de Belgische Staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :
alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.